

Duch prorocství: doba prodlení a půlnoční volání

Dvě tabule Abakukovy

Jeff Pippenger

2012-10-14

Dvě tabulky Habakukovy 2 z 95

Porozumění mileritskému kalendáři a době prodlení

V naší poslední přednášce vyvstala otázka, jak může být 22. říjen 1844 desátým dnem sedmého měsíce, jestliže 22. březen 1844 je prvním dnem prvního měsíce. Millerité v březnu 1844 nesprávně pochopili to, co pokládali za konec roku 1843. Po tomto zklamání znovu přezkoumali biblický způsob počítání času. To je vysvětleno v knize Gerharda Damsteegta *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, zvláště na stranách 89 a 92. Když se domnívali, že rok 1843 skončil, znovu posoudili dvě složky svého chápání času: přechod z roku 1843 do roku 1844 a dny, které označují začátek a konec let, aby mohli vypočítat desátý den sedmého měsíce.

Často zdůrazňují, že od 22. března do 22. října je sedm měsíců. Netvrdím, že se jedná o Hnutí sedmého měsíce, avšak je pozoruhodné, že millerité považovali 22. březen za významný, a je to užitečný orientační bod pro mysl — o sedm měsíců později se dostanete k 22. říjnu. To je fakt.

Zklamání a doba prodlení nebyly naplněním časového prorocství, nýbrž spíše důsledkem nepochopení ze strany milleritů. Jejich nepochopení naplnilo dobu prodlení a zklamání; neexistovalo žádné konkrétní prorocství, které by stanovilo, že doba prodlení začne v určitém okamžiku. Jejich přesvědčení, že rok 1843 uplynul dne 22. března 1844, vyvolalo zklamání.

Damsteegt říká:

Ačkoli karaitský výpočet, který ukazoval konec židovského roku při novoluní 17. dubna 1844, byl upřednostňován v hlavních milleritských periodikách, většina věřících pohlížela na 21. březen 1844 jako na dobu Kristova návratu. Mimo milleritské hnutí byl 21. březen všeobecně znám a panovalo velmi rozšířené očekávání úplného zhroucení celého systému adventismu k tomuto datu.

Včera jsme četli, že Miller toto datum očekával. Většina milleritů hleděla k tomuto datu a dokonce i jejich odpůrci o něm věděli a sledovali je v očekávání, že jim poslouží jako důkaz, že millerité jsou na omylu. To bylo obecně přijímané porozumění. Poté, co toto datum pominulo, začali podrobněji zkoumat časová prorocství, což je dovedlo k 22. říjnu 1844. To poskytuje opěrný bod pro otázku, která včera vyvstala.

Doba prodlévání a první vidění Ellen Whiteové

Dnes chci věnovat více času zkoumání doby prodlévání. Je to důležité, protože se zabýváme prvním viděním Ellen Whiteové, v němž říká, že jasným světlem na počátku cesty do nebe bylo

Půlnoční volání, a jestliže toto světlo popřete, spadnete z cesty do nebe. Snažím se doložit, že Půlnoční volání v jejím vidění zahrnuje celé dějiny poselství druhého anděla.

Osobně nemám žádný problém říci, že půlnoční volání v onom vidění, které je na počátku stezky a vrhá světlo po celé cestě, představuje dějiny milleritů od roku 1840 do roku 1844. Dynamice těchto dějin je třeba správně porozumět. Naplnění samotného půlnočního volání probíhalo od 12. do 17. srpna, kdy bylo poselství předloženo na táborovém shromáždění v Exeteru, a potom nesli toto poselství asi dva měsíce — září a říjen, dva měsíce a pět dní. Před 22. říjnem se připravovali na Pánův návrat. Toto dvouměsíční období je dějinami půlnočního volání. Toto období však nelze pochopit bez porozumění krokům, které k němu vedly. Pro mne je půlnoční volání, v užším smyslu, dějinami doby prodlení, pokračujícími až do 22. října 1844.

Určení místa poselství tří andělů

Zde je historie let 1840 až 1844. V Duchu proroctví je několik pasáží, v nichž nám sestra Whiteová říká, že potřebujeme vědět, kam jednotlivá poselství zařadit. Když začnete tato poselství zařazovat, uvědomíte si, že všechna přicházejí v určitém časovém bodě a od té chvíle jsou nadána mocí.

První anděl přišel roku 1798 v době konce, kdy je kniha Daniel odpečetěna a nastal vzrůst poznání. Poselství prvního anděla je zmocněno 11. srpna 1840, kdy je pro celý svět potvrzen princip rok za den, čímž je přiveden dolů anděl ze Zjevení 10, který symbolizuje zmocnění poselství prvního anděla.

Druhý anděl přišel v červnu roku 1842. Včera jsme četli, že v červnu roku 1842 pan Miller přednesl svou druhou sérii přednášek v kostele na Casco Street. Až na několik málo výjimek protestantské církve uzavřely své dveře. Tak tedy v červnu roku 1842 přišlo poselství druhého anděla, neboť když protestantská církev zavře své dveře před poselstvím prvního anděla, stává se součástí Babylóna. Poselství druhého anděla je výzvou k vyjití z Babylóna. Je postupné.

Sestra Whiteová nám sděluje, že ačkoli protestanté začali zavírat své dveře v červnu roku 1842, výzva k vyjití z Babylóna — obsah poselství druhého anděla — ve skutečnosti nezačala až do léta roku 1844.

Poselství druhého anděla přišlo v červnu roku 1842 a je zmocněno poselstvím Půlnočního volání, 12.–17. srpna 1844, na táborovém shromáždění v Exeteru.

Třetí anděl přišel 22. října 1844, protože toho dne byla otevřena cesta do Nejsvětější svatyně, kde lidé mohou porozumět tomu, že Kristus je nyní Veleknězem v Nejsvětější svatyni. Tam je rozpoznána schrána smlouvy a v ní je Desatero přikázání. Když byla sestra Whiteová vzata do Nejsvětější svatyně a pohlédla na Desatero přikázání, uviděla, že přikázání o sobotě zářilo nad ostatními a označovalo význam soboty v poselství třetího anděla. Bude to zkouška ohledně soboty nebo neděle. Dne 22. října 1844 přišel obsah poselství třetího anděla.

Jedním rysem všech tří poselství je, že když v roce 1798 přišlo poselství prvního anděla, nikdo mu nerozuměl. Pán povolal Williama Millera, aby byl hlasatelem prvního anděla, avšak teprve roku 1818 — o dvacet let později — začal Miller tomuto poselství rozumět. Poselství přišlo, ale trvá

určitý čas, než je Boží lid rozpozná, a potom je obdařeno mocí.

Poselství druhého anděla přišlo v červnu roku 1842, avšak žádní millerité v roce 1842 nezačali nazývat protestantské církve Babylónem. Tehdy to ještě nerozpoznali. Teprve v létě roku 1844 to začali rozpoznávat a vyzývat lidi, aby vyšli z církví. Poselství přichází, pak je pochopeno, a poté je zmocněno mocí.

Dne 22. října 1844, když měl Hiram Edson vidění o tom, že Kristus přechází ze svatyně do nejsvětější svatyně, obdrželi určité světlo o změně Kristovy služby. Avšak 23. října 1844 nebyl Hiram Edson připraven napsat článek ani kázat kázání o tom, že neděle je znamením šelmy. Poselství třetího anděla neporozuměli až do doby po tomto časovém období.

Poselství třetího anděla je, jak adventisté sedmého dne vědí, zmocněno tehdy, když se k němu připojí čtvrtý anděl ze Zjevení 18. Ti, kdo to sledují prostřednictvím živého vysílání nebo později na DVD, mohou chtít polemizovat o načasování připojení čtvrtého anděla ke třetímu dne 11. září 2001. V této chvíli o tom nevznášíme žádná tvrzení, ale ani to nepopíráme: Čtvrtý anděl se připojuje ke třetímu andělu při pádu Dvojčat, a právě zde je poselství třetího anděla zmocněno.

Všechna tři poselství andělů mají tyto charakteristiky: přicházejí, jsou pochopena a poté jsou zmocněna.

Dvě uzavření dveří a očištění chrámu

V červnu roku 1842 se jedny dveře začaly zavírat, což bylo označeno tím, že protestantské církve zavíraly své dveře před poselstvím prvního anděla. Na počátku těchto dějin vidíme zavírání dveří, a na konci těchto dějin—dějin druhého anděla—se dveře znovu zavírají: dveře do svatyně, dveře v podobenství o deseti pannách.

Tato dvě zavření dveří je důležité zaznamenat, zvláště pokud se budete zabývat dvěma očištěními chrámu. Kristus očistil chrám dvakrát, když byl na zemi, a sestra Whiteová nám říká, že na konci světa budou dvě očištění chrámu, tak jako tomu bylo v době milleritů. Očištění chrámu v době milleritů lze vyznačit při zavření dveří v červnu 1842 — prvních dveří chrámu, protestantismu — a při druhém očištění chrámu, když je očištění chrámu milleritů dokončeno.

Budeme se zabývat dobou prodlení. V těchto dějinách druhého anděla nastupuje doba prodlení 22. března 1844 a je ohraničena dvěma očištěními chrámu. To je poselství druhého anděla.

To je také příběh Gedeona. V příběhu Gedeona byla dvě očištění, což je jeden ze symbolů dvojího očištění chrámu a poselství druhého anděla.

Doba prodlení a půlnoční volání v proroctví

Začněme své studium citátem z knihy Spiritual Gifts, svazek 1, strany 195, 196. Zabýváme se dobou prodlení, abychom porozuměli její souvislosti s Půlnočním voláním, protože nechceme odmítnout světlo Půlnočního volání; učiníme-li to, spadneme ze stezky dolů do bezbožného světa.

Andělé byli vysláni, aby pomohli mocnému andělu z nebe, a slyšela jsem hlasy, které jako by zněly všude: „Vyjděte z ní, můj lide, abyste neměli účast na jejích hříších a abyste nepřijali z jejích ran; neboť její hříchy dosáhly až k nebi a Bůh se rozpomněl na její nepravosti. Toto poselství se zdálo být dodatkem ke třetímu poselství“ — Nyní právě citovala Zjevení 18,4: „Vyjděte z ní, můj lide, . . .“ A říká: „Toto poselství se zdálo být dodatkem ke třetímu [andělskému] poselství a připojilo se k němu, jako se půlnoční volání připojilo k poselství druhého anděla v roce 1844.“

Poselství druhého anděla přichází v červnu roku 1842 a půlnoční volání se k němu připojuje v srpnu roku 1844. Toto vylití Ducha na toto poselství — volání ven z Babylóna — je dějinou, kterou sestra Whiteová používá k popsání dějin 11. září 2001, kdy se k poselství třetího anděla připojuje čtvrtý anděl. Čtvrtý anděl je tehdy, když mocný anděl ze Zjevení 18 sestupuje.

„Toto poselství se zdálo být dodatkem ke třetímu poselství a bylo s ním spojeno, jako byl půlnoční křik spojen s poselstvím druhého anděla v roce 1844. Sláva Boží spočinula na trpělivých, čekajících svatých“ — Na kom spočinula sláva Boží? Na trpělivých — jakých? Čekajících. Na trpělivých, čekajících svatých. Dobře? Čekající svatí; protože nyní se nacházíme v dějinách, kde proroctví říká: „Blahoslavený, kdo čeká a dospěje ke 1335. I kdyby se vidění opozdilo, čekej na ně.“ Lidé, kteří přijmou vylití Ducha Svatého, jsou čekající svatí.

„Sláva Boží spočinula na trpělivých, očekávajících svatých a oni nebojácně vydávali poslední slavnostné varování, hlásali pád Babylóna a vyzývali Boží lid, aby z něho vyšel, aby unikl jeho strašnému údělu.“ — Ovšem, toto se týká naší doby; avšak očekávající svatí v naší době jsou předobrazem očekávajícími svatými v milleritských dějinách, na něž se díváme.

Světlo, které bylo vylito na očekávající, proniklo všude, a ti, kteří měli v církvích nějaké světlo a neslyšeli ani neodmítli ta tři poselství, odpověděli na výzvu a opustili padlé cirkve.“ — Toto je ono „Vyjděte z ní, lide můj!“ To hovoří o těch, kdo v naší době vycházejí z babylónských církví, jakmile ve Spojených státech vstoupí v platnost nedělní zákon. To jsou padlé cirkve, babylónské cirkve.

„Mnozí dospěli k věku odpovědnosti od doby, kdy tato poselství byla dána, a světlo na ně zazářilo a bylo jim dáno výsadní právo zvolit si život nebo smrt.“ — Nyní tedy říká, že dnes jsou v protestantských církvích lidé, kteří dospěli k věku odpovědnosti od 22. října 1844; a tak tomu skutečně je. Lidé, kteří jsou dnes v protestantských církvích, nebyli naživu, když v dějinách milleritského hnutí přišlo poselství třetího anděla. Nejsou činěni odpovědnými za odmítnutí, kterého se protestantské cirkve dopustily ve svém časovém období, a to je klíčový bod, jehož je třeba si povšimnout, budete-li někdy studovat, jak dějiny Krista znázorňují konec světa; protože technicky, prorocky mohl a měl být Jeruzalém zničen v roce 34 po Kr.

Pro Židy bylo z 2300 let vyznačených v Danielovi 8 a Danielovi 9 odděleno 490 let zkušební doby. Těchto 490 let skončilo roku 34 po Kr. ukamenováním Štěpána. V tom okamžiku měl být Jeruzalém po prorocké stránce zničen, avšak zničen byl až roku 70. V knize Velký spor sestra Whiteová o této dějinné události říká totéž. Říká, že před rokem 34 byly děti a jiní, kteří neslyšeli poselství Krista a učedníky, a Bůh jim ve svém milosrdenství dal čas, aby byli postaveni tváří v tvář tomuto poselství před zničením Jeruzaléma. Stejně jako Kristus označuje zničení Jeruzaléma

za předobraz konce světa.

Tyto dějiny předobrazují právě ty dějiny, o nichž hovoří. Až do Spojených států přijde nedělní zákon a poselství konečně zazní padlým církvím, Boží děti, které jsou nyní v Babylóně, nebudou činěny odpovědnými za odmítnutí, jehož se jejich církve nebo předkové dopustili v 19. století.

„Od doby, kdy byla tato poselství dána a světlo na ně zazářilo, mnozí dospěli do let odpovědnosti a bylo jim dáno výsadní právo zvolit si život nebo smrt. Někteří si zvolili život a postavili se na stranu těch, kdo očekávají svého Pána a zachovávají všechna jeho přikázání. Třetí poselství mělo vykonat své dílo; všichni jím měli být vyzkoušeni a drazí měli být povoláni ven z náboženských společenství. Na poutivé působí mocná síla, zatímco zjevení Boží moci drží příbuzné a přátele ve strachu a zdrženlivosti, takže se neodvažují, ani nemají moc, bránit těm, kdo na sobě pocítují působení Ducha Božího. Poslední výzva je nesena dokonce i k ubohým otrokům, a zbožní mezi nimi vylévají v pokorných projevech své písně nevýslovné radosti při vyhlídce na své šťastné vysvobození, a jejich páni je nemohou zastavit; neboť strach a úžas je udržují v mlčení. Dějí se mocné zázraky, nemocní jsou uzdravováni a znamení a divy následují věřící. Bůh je v tomto díle a každý svatý, nebojící se následků, následuje přesvědčení vlastního svědomí a spojuje se s těmi, kdo zachovávají všechna Boží přikázání; a s mocí široko daleko hlásají třetí poselství. Viděla jsem, že třetí poselství skončí s mocí a silou daleko převyšující půlnoční volání.“

V těchto dvou odstavcích je to podruhé, co srovnává naši historii při zákonu o neděli na konci světa s dějinami Půlnočního volání. Poprvé říká, že Mocný anděl ze Zjevení 18 se připojuje ke Třetímu andělu, tak jako se Půlnoční volání připojilo ke Druhému andělu. Ačkoli pojednává o dějinách krize zákona o neděli, zjevně používá dějiny Druhého anděla jako vztažný bod. Jsou to paralelní dějiny.

„Služebníci Boží, obdaření mocí shůry, s tvářemi ozářenými a zářícími svatým posvěcením, vyšli konat své dílo a zvěstovat poselství z nebe. Duše, rozptýlené po všech náboženských společnostech, odpověděly na volání a ti drazí byli spěšně vyvedeni z odsouzených církví, jako byl Lot před její zkázou spěšně vyveden ze Sodomy.“

Pokud jde o výzvu k vyjití z Babylóna, ať už na konci světa nebo v poselství druhého anděla, Lot je symbolem těchto dějin a zkázy Sodomy.

Jestliže správně rozumíte Danieli 11, pak ve verši 41 král severu vstupuje do nádherné země a mnozí padají; avšak „tito vyvážnou z jeho ruky: Edóm, Moáb a přední z synů Ammonových.“ Moáb a Ammon jsou dětmi Lotových dvou dcer. Lotova rodina představuje ty, kteří uniknou z ruky papežství v krizi nedělního zákona.

Sestra Whiteová užívá tento symbol. Padlé církve jsou znázorněny Lotem a vzácní byli spěšně vyvedeni z odsouzených církví, tak jako byl Lot vyveden ve spěchu ze Sodomy před jejím zničením. Boží lid byl uzpůsoben a posílen vynikající slávou, která na ně sestoupila v bohaté hojnosti, a připravila je, aby obstáli v hodině pokušení. Všude bylo slyšet množství hlasů, které pravily: „Zde jest trpělivost svatých; zde jsou ti, kteří zachovávají přikázání Boží a víru Ježíšovu.“

Zatímco hovoří o vyjití z Babylóna na konci světa, používá dějiny poselství druhého anděla v době mileritského hnutí k popsání tohoto vyjití. Poselství druhého anděla je výzvou k vyjití z Babylóna a tyto dějiny jsou předobrazem dějin krize nedělního zákona.

Jedním z biblických odkazů, které Ellen White používá k popisu těchto dějin, je příběh o Sodomě a Gomoře. Budeme číst z Genesis 19,1–11, což je součást příběhu o Lotovi.

K večeru přišli do Sodomy dva andělé; Lot seděl v bráně Sodomy. Jakmile je Lot spatřil, vstal jim vstříc a sklonil se tváří k zemi. I řekl: Hle, prosím, moji páni, uchylte se do domu svého služebníka, přenocujte a umyjte si nohy; potom časně vstanete a půjdete svou cestou. Oni však řekli: Nikoli, přenocujeme na ulici. Ale on na ně velmi naléhal; i uchýlili se k němu a vstoupili do jeho domu. Připravil jim hostinu, napekl nekvašených chlebů, a pojedli. Dříve však, než se uložili ke spánku, obklíčili dům muži toho města, totiž muži sodomští, od mládence až po starce, všechen lid ze všech končin. Volali na Lota a řekli mu: Kde jsou ti muži, kteří k tobě této noci přišli? Vyveď je k nám, abychom je poznali. Lot k nim vyšel ke dveřím a za sebou zavřel dveře. I řekl: Prosím vás, bratři, nejednejte tak zle. Hle, prosím, mám dvě dcery, které nepoznaly muže; dovolte, ať vám je vyvedu, a učíte jim, co je dobré ve vašich očích; jen těmto mužům nečiňte nic, neboť proto vešli pod stín mé střechy. Oni však řekli: Ustup! A znovu řekli: Tenhle sem přišel jako příchozí, a chce se dělat soudcem! Teď s tebou naložíme hůře než s nimi. A velmi dotírali na toho muže, totiž na Lota, a přistoupili, aby vylomili dveře. Tu ti muži vztáhli ruce, vtáhli Lota k sobě do domu a zavřeli dveře. A muže, kteří byli u vchodu do domu, ranili slepotou, malé i velké, takže se unavili hledáním dveří.

Postupné zkoušení a čas prodlení

Sestra Whiteová hovoří o postupném procesu zkoušky v době Kristově a v době mileritů, čímž pro nás ilustruje postupný proces zkoušky. V Raných spisech, strana 259, říká:

„Ti, kteří nepřijali poselství Jana Křtitele, nemohli mít užitek z učení Ježíšova, ani nemohli mít užitek ze služby Kristovy ve svatyni nahoře.“ Poté říká: „Ti, kteří nepřijali poselství prvního anděla, nemohli mít užitek z poselství druhého anděla, ani nemohli mít užitek z půlnočního volání.“

V onom oddílu v Early Writings, 259, když se v době Kristově zavírají dveře, jsou Židé v naprosté temnotě, slepotě.

Milleritské dějiny druhého anděla jsou dějinami Lota. Dva andělé přicházejí do města (červen 1842), poselství druhého anděla přichází a Lot je přiměje, aby u něho přes noc zůstali (doba prodlení). Nastává soud a potom se zavírají dveře (22. října 1844).

Podíváme se na další biblické dějiny, v nichž doba prodlení odpovídá milleritským dějinám, než to vše spojíme dohromady.

Mojžíš, svatyně a doba prodlení

Další událostí jsou Mojžíšovy pokyny týkající se zbudování svatyně a Zákona.

Sedmého dne, jímž byla sobota, byl Mojžíš povolán vzhůru do oblaku. Hustý oblak se otevřel před zraky všeho Izraele a Hospodinova sláva se rozzářila jako stravující oheň. „A Mojžíš vstoupil doprostřed oblaku a vystoupil na horu; a Mojžíš byl na hoře čtyřicet dní a čtyřicet nocí.“ Patriarchové a proroci, 313, 314.

Čtyřicetidenní prodlévání na hoře nezahrnovalo šest dní přípravy.

V průběhu tohoto příběhu strávil Mojžíš 46 dní přijímáním pokynů k budování chrámu, což je paralelou ke 46 letům od roku 1798 do roku 1844, kdy Pán vztyčil mileritský chrám, i ke 46 letům Herodovy přestavby chrámu, o nichž je zmínka v Janovi 2,20, stejně jako ke 46 chromozomům lidského chrámu. Během šesti dnů byl Jozue s Mojžíšem a společně jedli manu a pili z potoka, který sestupoval z hory. Jozue nevešel s Mojžíšem do oblaku, nýbrž zůstal venku a denně jedl a pil, zatímco očekával Mojžíšův návrat, kdežto Mojžíš se po čtyřicet dní postil.

Během svého pobytu na hoře obdržel Mojžíš pokyny k vybudování svatyně, v níž bude Boží přítomnost zvláštním způsobem zjevována. „Ať Mi udělají svatyni, abych přebýval uprostřed nich“ (Exodus 25,8), zněl Boží příkaz.

Právě zde nacházíme číslo 46 spojené se stavbou svatyně.

Budeme číst z knihy Exodus a povšimneme si doby prodlení v tomto příběhu, neboť předobrazuje dobu prodlení v době Kristově, u mileritů a na konci světa. Doba prodlení vytváří prostředí, které umožňuje, aby bylo hlášáno Půlnoční volání a aby vyústilo ve dvě třídy uctíváčů. Bez doby prodlení by v této historii nebyly přítomny podmínky nezbytné k tomu, co chce Pán při Půlnočním volání vykonat. Musíme porozumět tomu, co doba prodlení představuje.

I řekl Mojžíšovi: Vstup k Hospodinu, ty i Áron, Nádab a Abihú a sedmdesát ze starších Izraele, a klaňte se zdaleka. . . . Mojžíš pak vzal polovinu krve a nalil ji do nádob, a druhou polovinu krve pokropil oltář. Potom vzal knihu smlouvy a četl ji před lidem; i řekli: Všecko, co Hospodin promluvil, učiníme a budeme poslušni. Tu Mojžíš vzal krev, pokropil jí lid a řekl: Aj, krev smlouvy, kterou s vámi Hospodin učinil podle všech těchto slov. Exodus 24,1.6–8.

Toto 46denní období, tento čas prodlévání, je dobou, kdy Pán vstupuje do smlouvy s lidem.

Vstoupil Pán v těchto dějinách do smlouvy s milerity? Ano.

Vstoupil do smlouvy s křesťanskou církví o Letnicích v době Kristově? Ano.

Tato doba prodlení je tedy jedním z mezníků toho, že Pán vstupuje do smlouvy s lidem.

I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vstup ke mně na horu a zůstaň tam; a dám ti kamenné desky, i zákon a přikázání, které jsem napsal, abys je vyučoval. Tu vstal Mojžíš i Jozue, jeho služebník, a Mojžíš vystoupil na horu Boží. Starším pak řekl: Počkejte zde na nás, dokud se k vám nevrátíme; a hle, Áron a Chúr jsou s vámi; má-li kdo nějakou záležitost, ať přijde k nim. Mojžíš tedy vystoupil na horu, a oblak přikryl horu. A sláva Hospodinova spočinula na hoře Sinaj, a oblak ji přikrýval po šest dní; sedmého dne pak zavolal na Mojžíše zprostřed oblaku. A pohled na slávu Hospodinovu byl v očích synů Izraelských jako stravující oheň na vrcholu hory. Mojžíš pak vstoupil doprostřed oblaku a vystoupil na horu; a Mojžíš byl na hoře čtyřicet

dní a čtyřicet nocí. Exodus 24,12–18.

V příběhu Mojžíše vidíme dobu prodlení. Během této doby dvě desky symbolizují smlouvu a Pán vstupuje do smlouvy a dává Mojžíšovi pokyny k budování chrámu.

Od roku 1798 do roku 1844, během oněch 46 let, Pán budoval milleritský chrám, aby mohl vstoupit do smlouvy s novodobým Izraelem.

Období, o němž jsme právě četli v souvislosti s Mojžíšem a dobou prodlení sedmdesáti starších, se v biblických dějinách nazývá Letnice — padesát dní po Velikonocích. Hospodin uložil Izraeli, aby Letnice připomínal navěky. V Novém zákoně jsou Letnice ústředním bodem rané křesťanské církve a připomínají právě tuto historii. Tytéž prvky nalézáme o Letnicích v době Kristově, v dějinách milleritů, a tyto prvky se budou opakovat na konci světa.

Letnice a doba očekávání v Novém zákoně

Pohledme na Letnice z pohledu Lukáše 24,44–52, v rámci příběhu o cestě do Emauz.

Dříve v Lukášově evangeliu dva učedníci, kteří kráčeli s Ježíšem, prosí, aby s nimi zůstal. Bible užívá slovo „zůstal“. Je zde vyznačen čas prodlení, avšak v tomto témž příběhu chceme vyznačit jiný čas prodlení.

I řekl jim [Ježíš]: Toto jsou slova, která jsem k vám mluvil, dokud jsem ještě byl s vámi, že se musí naplnit všechno, co je o mně napsáno v zákoně Mojžíšově, v Prorocích a v Žalmech. Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmům. A řekl jim: Tak je psáno, a tak Kristus musel trpět a třetího dne vstát z mrtvých; a že v jeho jménu má být všem národům, počínaje od Jeruzaléma, kázáno pokání a odpuštění hříchů. A vy jste svědkové těchto věcí. A hle, já na vás posílám zaslíbení svého Otce; vy však zůstaňte ve městě Jeruzalémě, dokud nebudete oděni mocí z výsosti.

Doba prodlení je vyznačena příkazem setrvat v Jeruzalémě kvůli přijetí moci. Zde dochází u milleritů ke zmocnění poselství.

Prodlévat znamená čekat. „Blahoslavený je ten, kdo čeká.“ Na co? Na zmocnění.

Nemůžete správně porozumět zmocnění Půlnočního volání, pokud neporozumíte době prodlení, kdy jim je přikázáno očekávat onu moc. Je to součást příběhu. Má-li světlo, které je vztyčeno za vámi, nadále svítit, musíte porozumět celým dějinám.

Možná ještě nevidíte, kam to směřuje, ale zítra to bude jasné.

Tři proroctví a doba prodlení

Tři proroctví dovedla millerity k mylné představě, která způsobila dobu prodlení a první zklamání. Tato proroctví jsou tatáž tři, o nichž William Miller řekl, že mu byla dána za počátek: 1335, 2520 a 2300 dnů.

Jestliže rozumíte tomu, že doba prodlení je specifickou součástí Půlnočního volání, musíte se ptát, co tuto dobu prodlení způsobilo. Byla to tato tři časová proroctví: 1335, 2520 a 2300.

Jestliže odmítáte proroctví o 2520 a 1335, popíráte Půlnoční volání a padáte ze stezky dolů do bezbožného světa pod ní.

Právě k tomu vším tímto směřujeme.

Otálejí, protože mají očekávat moc shůry; a v dějinách milleritů byla touto mocí Půlnoční výzva.

Ale vy zůstaňte v městě Jeruzalémě, dokud nebudete oblečeni mocí s výsosti. A vyvedl je až k Betanii, pozdvihl své ruce a požehnal jim. I stalo se, když jim žehnal, že se od nich odloučil a byl nesen vzhůru do nebe. A oni se mu poklonili a navrátili se do Jeruzaléma s velikou radostí. Lukáš 24,49–52.

Betanie je předměstím Jeruzaléma, asi jeden a půl míle za městem. V Ježíšově době to byla značná vzdálenost, neboť lidé chodili všude pěšky.

Betanie znamená „Dům chudých“.

Ježíšovým nejoblíbenějším místem byla Betanie, kde žili Lazar, Marie a Marta.

Stojí za povšimnutí, že triumfální vjezd je událostí, kterou sestra Whiteová používá k popsání Půlnočního volání.

Než Ježíš vstoupil do Jeruzaléma při triumfálním vjezdu, prodléval v Betanii, Domě chudých. Existuje doba prodlévání, která předchází triumfálnímu vjezdu, stejně jako existuje doba prodlévání, která předchází Půlnočnímu volání. Jsou to paralelní dějiny, avšak stále se zabýváme Lukášem 24,44–52 a čekáním a prodléváním v Jeruzalémě.

V Raných spisech na straně 247, když hovoří o dějinách milleritů, sestra Whiteová říká:

Ti zklamaní z Písma poznali, že se nacházejí v době prodlení a že musejí trpělivě očekávat naplnění vidění. Týž důkaz, který je vedl k tomu, aby očekávali svého Pána v roce 1843, je vedl k tomu, aby jej očekávali v roce 1844.

Při Půlnočním volání se milleritům otevřelo porozumění Písmu.

„Zklamání“ z prvního zklamání poznali z Písma, že se nacházejí v době prodlení, a tytéž důkazy, které je vedly k tomu, aby předpověděli návrat Pána v roce 1843, nyní dokazovaly rok 1844.

Co pro ně Pán učinil? Otevřel jim mysl. Toto jsou dějiny paralelní s dějinami učedníků.

Jákobův čas otálení a smlouva

V příběhu Jáкова je doba prodlení. Tato doba prodlení osvětluje mnohé prorocké pravdy, ačkoli se dotkneme jen některých z nich.

1. Mojžíšova 28, počínaje 10. veršem, ukazuje, že příběh Jáкова předobrazuje konec světa. Jákovovi synové představují 144 000 na konci světa.

Jákob měl syny od čtyř žen — dvou manželek, Ráchel a Ley, a dvou konkubín. Na své manželky musel pracovat: 2520 dní za Leu a 2520 dní za Ráchel. V Jákobově příběhu vidíme obě období 2520, představující severní a jižní království.

Jákob je symbolem dějin milleritského hnutí a 144 000. Jeho příběh by nám měl poskytnout světlo na konci světa.

I vyšel Jákob z Beer-šeby a šel směrem k Cháranu. A přišel na jedno místo a přenocoval tam, neboť slunce již zapadlo; i vzal z kamenů toho místa a položil si je pod hlavu a uleh na tom místě ke spánku. A měl sen, a hle, žebřík byl postaven na zemi a jeho vrchol dosahoval až do nebe; a hle, andělé Boží po něm vystupovali a sestupovali. A hle, Hospodin stál nad ním a řekl: Já jsem Hospodin, Bůh Abrahama, tvého otce, a Bůh Izákův; zemi, na níž ležíš, dám tobě a tvému potomstvu. A tvé potomstvo bude jako prach země a rozšíříš se na západ i na východ i na sever i na jih; a v tobě a ve tvém potomstvu budou požehnány všechny čeledi země. A hle, já jsem s tebou a budu tě střežit na všech místech, kamkoli půjdeš, a přivedu tě zase do této země; neboť tě neopustím, dokud nevykonám to, co jsem ti zaslíbil. Genesis 28,10–15.

Pán vstupuje do smlouvy s Jákobem. Když Pán vstupuje do smlouvy s Mojžíšem a Izraelem, nastává doba prodlení; když vstupuje do smlouvy s Jákobem, nastává doba prodlení; když vstupuje do smlouvy s novodobým Izraelem v milleritské historii, nastává doba prodlení; a když vstupuje do smlouvy s křesťanskou církví o Letnicích, nastává doba prodlení.

V tomto příběhu Pán v době prodlévání otevírá porozumění svého lidu svému Slovu, znázorněnému žebříkem s anděly vystupujícími a sestupujícími — symbolem spojení mezi Bohem a člověkem.

I procitl Jákob ze svého spánku a řekl: Jistě je Hospodin na tomto místě, a já jsem o tom nevěděl. I bál se a řekl: Jak hrozné je toto místo! Není to nic jiného než dům Boží, a toto je brána nebes. Genesis 28,16.17.

Při půlnočním volání se milleritské panny probouzejí a stávají se Domem Božím. On s nimi vstupuje do smlouvy a činí je novodobým Izraelem.

Jákob pak vstal časně ráno, vzal kámen, který si byl položil pod hlavu, postavil jej jako posvátný sloup a polil jeho vrch olejem. A nazval jméno toho místa Bétel; avšak jméno toho města bylo původně Luz. Genesis 28,18.19.

„Luz“ je proměněn. Millerité nebyli v roce 1798 Božím lidem. Dějiny milleritů jsou dějinami toho, jak s nimi vstupuje do smlouvy a činí je svým lidem, proměňuje je z „Luzu“ v „Bétel“.

I Jákob učinil slib a řekl: Bude-li Bůh se mnou a bude-li mě opatrovat na této cestě, kterou jdu, a dá-li mi chléb k jídlu a oděv k odívání, takže se v pokoji navrátím do domu svého otce, pak Hospodin bude mým Bohem. A tento kámen, který jsem postavil jako sloup, bude domem Božím; a ze všeho, co mi dáš, budu ti věru dávat desátek. Genesis 28,20–22.

Jákobův slib znamená vstoupení do smlouvy. Prosí Boha, aby jej zachoval na cestě — na starých stezkách — a dal mu chléb k jídlu. Millerité mají jíst svůj vlastní chléb a nevracet se k

protestantskému bláznovství.

Budeme-li nadále jíst chléb, který nám Bůh dává, bude s námi zachovávat svou smlouvu. Chléb a oděv v Jákobově slibu symbolizují pravdy na mapě z roku 1843, kterou Ellen White nazývá Skálou věků — starými stezkami a chlebem.

„Žebřík, který Jákob spatřil v nočním vidění, jehož spodní část spočívala na zemi a jehož nejvyšší příčel sahala až k nejvyšším nebesům; sám Bůh nad žebříkem a Jeho sláva zářící na každé příčeli; andělé vystupující a sestupující po tomto žebříku zářivého jasů — to vše je symbolem neustálého spojení udržovaného mezi tímto světem a nebeskými sférami. Bůh uskutečňuje svou vůli prostřednictvím nebeských andělů v nepřetržitém styku s lidstvem. Tento žebřík zjevuje přímý a významný kanál spojení s obyvateli této země. Žebřík představoval Jákobovi Vykupitele světa, který spojuje zemi a nebe. Každý, kdo spatřil důkaz a světlo pravdy a přijímá pravdu, vyznává svou víru v Ježíše Krista, je misionářem v nejvyšším smyslu toho slova. Je příjemcem nebeských pokladů a jeho povinností je je sdílet, šířit to, co přijal.“ *Fundamentals of Christian Education*, 270.

Když v době čekání otevírá jejich porozumění, činí tak tím, že posílá anděly nahoru a dolů po žebříku.

Jestliže jste přijali pravdu, nesete odpovědnost ji sdílet. Jestliže svou odpovědnost naplníte, stanete se žebříkem — prostředkem spojení. Jsme povoláni být tímto prostředkem.

„Žebřík představoval Krista; on je prostředníkem spojení mezi nebem a zemí a andělé po něm ustavičně přicházejí a odcházejí ve stálém styku s padlým lidským pokolením. Kristova slova k Natanaelovi byla v souladu s obrazem žebříku, když řekl: ‚Amen, amen, pravím vám, od nynějška uvidíte nebe otevřené a andělé Boží vystupovat a sestupovat na Syna člověka.‘ Zde Vykupitel ztotožňuje sám sebe s tajemným žebříkem, který umožňuje spojení mezi nebem a zemí.“ *Review and Herald*, 11. listopadu 1890.

Jákob má dobu prodlení; prodlévá a sní o žebříku, který představuje, že Pán během doby prodlení otevírá svému lidu porozumění svému Slovu. V tomto dějinném úseku Pán vstupuje do smlouvy se svým lidem, bere je z Luz a činí z nich Bétel — Dům Boží.

Kanál sdělení, znázorněný anděly vystupujícími a sestupujícími po žebříku, jímž je Kristus, je rovněž znázorněn v Zachariášovi. Sestra Whiteová to komentuje v *Review and Herald*, 20. července 1897, ačkoli používá jiný symbol.

„Pomazaní, kteří stojí při Pánu celé země, zaujímají postavení, jež bylo kdysi dáno satanu jako ochraňujícímu cherubovi. Skrze svaté bytosti obklopující jeho trůn.“

Co jsou to „svaté bytosti“? Andělé. „Skrze svaté bytosti obklopující jeho trůn Pán udržuje stálé spojení s obyvateli země.“ To je ten žebřík. Jenže zde sestra Whiteová nepoužije žebřík jako symbol.

„Zlatý olej představuje milost, jíž Bůh udržuje lampy věřících zásobené, aby neblikaly a neuhasly. Kdyby tento svatý olej nebyl z nebe vyléván v poselstvích Božího Ducha, nástroje

zla by měly nad lidmi úplnou vládu.”

Bůh je zneuctíván, když nepřijímáme sdělení, která nám posílá. Tím odmítáme zlatý olej, jenž by vléval do našich duší, aby byl zprostředkován těm, kdo jsou v temnotě. Když zazní volání: „Aj, ženich přichází; vyjděte mu vstříc,“ ti, kdo nepřijali svatý olej, kdo ve svých srdcích nepěstovali Kristovu milost, shledají, podobně jako pošetilé panny, že nejsou připraveni setkat se se svým Pánem. Nemají sami v sobě moc olej získat a jejich životy ztroskotají. Je-li však žádáno o Ducha svatého Božího, jestliže prosíme, jako prosil Mojžíš: „Ukaž mi svou slávu,“ láska Boží bude vylita v našich srdcích. Skrze zlaté trubice nám bude zprostředkován zlatý olej. „Ne mocí ani silou, ale mým Duchem, praví Hospodin zástupů.“ Přijímáním jasných paprsků Slunce spravedlnosti září Boží děti jako světla ve světě.“ Review and Herald, 20. července 1897.

V příběhu Jáкова máme příběh dějin milleritského hnutí. Je zde doba prodlení a on vidí žebřík představující spojení mezi nebem a zemí.

Zacharjáš nám říká o dvou zlatých trubicích. Žebřík má dvě hlavní postranice, avšak Zacharjáš je nazývá dvěma zlatými trubicemi.

Máme přijímat poselství, která sestupují po žebříku z nebe, a předávat je druhým. Činíme-li tak, stáváme se součástí žebříku, součástí procesu sdělování.

Sestra Whiteová to spojuje s podobenstvím o deseti pannách.

V dějinách mileritského hnutí naplňovali podobenství o deseti pannách. Jákovova doba prodlévání je dobou prodlévání z Matouše 25 a Abakuka 2: „Jestliže se vidění opozdí, očekávej je.“

Příběh Jáкова a Zachariáše jsou tytéž doby prodlévání.

Doba prodlení mimo jiné znamená, že Pán se chystá rozmnožit porozumění svých následovníků Slovu Božímu. Nepřijmete-li tento svatý olej, jste pošetilá panna.

Když dospějete k těmto dějinám, když se dveře zavřou a vy jste pošetilá panna, sestra Whiteová říká: „Nejsmutnější slova, jaká kdy byla slyšena: „Neznal jsem vás.““

Dobu prodlení nelze oddělit od Půlnočního volání. Doba prodlení přivádí vylití Ducha svatého, které při Půlnočním volání otevírá porozumění Božího lidu Slovu a poskytuje olej, jenž odlišuje moudré panny od pošetilých.

Doba prodlení a Kristův vrcholný zázrak

Je doba prodlení, v níž Kristus vykonal svůj vrcholný čin — vzkříšení Lazara.

Ježíš obdržel zprávu: „Lazar je nemocen. Přijď a postarej se o něj.“ Ježíš však neodešel ihned.

Sestra Whiteová říká, že na tom učedníci klopýtli. Divili se, proč se nechystá pomoci svému příteli ani prokázat svou moc jako Mesiáš. Avšak prodlel.

„Tím, že Kristus otálel s příchodem k Lazarovi, sledoval záměr milosrdenství vůči těm, kdo Ho nepřijali. Prodléval, aby tím, že Lazara vzkřísí z mrtvých, poskytl svému tvrdošíjnému, nevěřícímu lidu další důkaz, že On je skutečně ‚vzkříšení i život‘. Zdráhal se vzdát veškeré naděje pro lid, pro ubohé, bloudící ovce domu Izraele. Jeho srdce pukalo pro jejich nekajícnost. Ve svém milosrdenství zamýšlel dát jim ještě jeden důkaz, že On je Obnovitel, Ten, kdo jediný může uvést v jasný svit život a nesmrtelnost. To měl být důkaz, který kněží nemohli překroutit. To byl důvod Jeho prodlení s odchodem do Betanie.“ Touha věků, 529.

Prodlel, aby jim poskytl ještě jeden důkaz, že má moc přivádět mrtvé k životu. Tento vrcholný zázrak, vzkříšení Lazara, zpečetil Bohem Jeho dílo i Jeho nárok na božství. Při Půlnočním volání Pán pozvedá moudré panny. To je znázornění procesu pečetění. Millerité byli pečetěni, čímž poskytl znázornění pečetění 144 000. Poučení z Lazara spočívá v tom, že Kristus může vzít někoho mrtvého v proviněních a hříších a přivést jej k životu. V příběhu o Lazarovi Kristus definuje smrt jako spánek. Všichni spí. On prodlévá. Vzkřísí Lazara, přivede je k životu a vloží na ně svou pečeť. To je Jeho vrcholný zázrak. V našich dějinách, když pečetí 144 000, pozvedá je jako korouhev. Zachariáš říká, že tato korouhev je jako drahokamy v koruně. To je Jeho korunující čin.

S vylitím a otevřením pravdy v dějinách milleritského hnutí doba prodlení označuje okamžik, kdy Pán otevírá pravdu. Žebřík, po němž andělé vystupují a sestupují, je místem, kde probíhá proces zapečetování.

Vítězný vjezd a půlnoční volání

Nyní se podívejme na triumfální vjezd. Všimněte si, s čím sestra Whiteová v Duchu proroctví, svazek 4, strana 250, triumfální vjezd srovnává.

„Půlnoční volání nebylo neseno ani tak argumentací, ačkoli důkazy z Písma byly jasné a přesvědčivé. Šla s ním mocná síla, která působila na duši. Nebylo pochyb, nebylo tázání. Při příležitosti Kristova slavného vjezdu do Jeruzaléma se lid, který se ze všech částí země shromáždil ke slavení svátku, hrnul na Olivetskou horu, a když se připojoval k zástupu, který doprovázel Ježíše, zachvátila jej inspirace této chvíle a pomáhal zesilovat volání: ‚Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně!‘ [Matouš 21,9.] Podobně i nevěřící, kteří přicházeli na adventistická shromáždění — někteří ze zvědavosti, jiní jen proto, aby se posmívali — pocítili přesvědčující moc, která provázela poselství: ‚Aj, Ženich přichází!‘“

Triumfální vjezd představuje Půlnoční volání.

Přečtěme si, co sestra Whiteová říká o triumfálním vjezdu v The Youth's Instructor z 21. února 1901.

Doba Kristova vjezdu do Jeruzaléma byla nejkrásnějším obdobím roku. Olivetská hora byla pokryta zelení a háje se skvěly rozmanitým listovím. Z krajů kolem Jeruzaléma přišlo na svátek mnoho lidí s vroucí touhou spatřit Ježíše.

Proč? Protože slyšeli o Lazarovi.

Vrcholný zázrak Spasitele, když vzkřísil Lazara z mrtvých, měl na lid podivuhodný účinek a na místo, kde Ježíš prodléval, se sjel veliký a nadšený zástup.

A tak prodlévá v Betanii před triumfálním vjezdem.

To se vztahuje k době prodlévání.

Odpoledne již bylo z poloviny pryč, když Ježíš poslal své učedníky do vesnice Betfage se slovy: „Jděte do vesnice naproti vám a hned naleznete oslici přivázanou a s ní oslátko; odvezte je a přiveďte je ke mně. A řekne-li vám kdo něco, povězte: Pán je potřebuje; a hned je pošle.“

To bylo poprvé během Jeho služby, kdy Kristus souhlasil, že pojede, a učedníci si to vyložili jako znamení, že se chystá uplatnit svou královskou moc a autoritu a zaujmout své místo na Davidově trůnu. S radostí vykonali svěřený úkol. Našli oslátko, odvážali je a přivedli je k Ježíši, který se na ně posadil. Když Ježíš usedl na zvíře, vzduch se naplnil provoláváním chvály a vítězství. Nenáležel Mu žádný vnější znak královské důstojnosti, neměl na sobě slavnostní roucho ani Ho nedoprovázeli vojáci. Byl však obklopen zástupem rozjitřeným očekáváním. Právě vzkřísil mrtvého. Lid se domníval, že přichází, aby byl Spasitelem Izraele. Kdo byli tito lidé?

Mnozí se utěšují lichou nadějí, že hodina osvobození Izraele je již na dosah. Ve své představivosti vidí římské vojsko rozprášené a vyhnané z Jeruzaléma a židovský národ opět svobodný od jha utlačovatele. Z úst do úst přechází otázka: „Obnovíš v tomto čase království Izraeli?“ Mnozí v zástupu si připomínají slovo proroka: „Plesej velmi, dcero sijónská; prozpěvuj, dcero jeruzalémská: aj, král tvůj přichází k tobě; jest spravedlivý a nese spásu; tichý a jedoucí na oslu.“ Každý se snaží předstihnout druhého v odpovědi na prorocké poselství minulosti. Výkřik se rozléhá po horách i údolích: „Hosanna Synu Davidovu:“ —the Midnight Cry— „Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně; hosanna na výsostech.“

V tom průvodu nebyl slyšet žádný nárek ani kvílení. Ti, kteří kdysi byli slepí, avšak jejichž oči uzdravil Syn Boží, šli v čele.

Kdo jde v čele? Ti, kdo bývali Laodicejskými.

Tísnilo se k Ježíši, zatímco ten, kterého vzkřísil z mrtvých, vedl zvíře, na němž jel. Ti, kteří byli kdysi hluchí a němí, nyní uzdravení, napomáhali zesílit radostná hosana. Chromí, nyní chodící, lámali palmové ratolesti a stlali je na Jeho cestu.

Malomocný, kdysi vyloučený ze společnosti, tam byl, očištěný mocí Spasitele. Rozprostřel svůj oděv na cestu Spasitele a volal: „Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý; jeho milosrdenství trvá navěky.“

Uzdravený posedlý byl tam, nyní při zdravém rozumu, a připojoval své svědectví: „Pán mi učinil veliké věci, z čehož se raduji.“

Vzkříšení mrtvých tam byli a chválili Ho. Vdova i sirotek vyprávěli o Jeho podivuhodných skutečích. Malé děti, ti, kteří byli uzdraveni z nemoci, i ti, kteří byli přivedeni zpět z hrobu, pokrývali cestu Vykupitele palmami a květinami.

Ježíš tedy prodlévá v Domě chudých, což odkazuje na dobu prodlévání.

Proč? Protože se chystá vylít svého Svatého Ducha a otevřít jejich porozumění, přičemž se odkazuje na Půlnoční volání.

V tomto příběhu přichází jako Král, což odkazuje na 22. října 1844. Přichází Ježíš 22. října 1844, aby přijal království? Ano.

Toto je triumfální vjezd a budou zde ti, kdo pozvednou Půlnoční volání.

Kdo jsou tito lidé? Jsou to ti, kdo byli proměněni mocí Kristovou.

Poselství Kristovy spravedlnosti, Jeho moci proměnit nás ze slepých v vidoucí, z mrtvých v živé, z malomocných v čisté, je nesen v příběhu triumfálního vjezdu, jenž předobrazuje půlnoční volání. Co toto poselství nese?

Na čem Kristus jede? Na oslu. Je to Poselství islámu, které nese poselství Kristovy spravedlnosti.

V roce 1840 bylo zmocnění poselství prvního anděla spojeno se zadržením islámu. První poselství vede k druhému poselství; nelze je od sebe oddělit.

První poselství nese druhé poselství.

První poselství bylo potvrzeno, když byl islám zadržen, čímž se naplnilo proroctví. Toto potvrzení dodalo sílu poselství prvního anděla a vedlo k tomu, že proti němu protestanti uzavřeli své dveře.

Uzavření dveří protestantskými církvemi bylo odmítnutím Poselství islámu.

Milleritské dějiny předobrazují naše dějiny.

Poselství Kristovy spravedlnosti v době zapečet'ování 144 000, kdy Pán vylévá svého Ducha svatého a otevírá Písma laodicejským a malomocným adventismu, je znovu nesen oslem — Poselstvím islámu.

„V létě a na podzim roku 1844 zaznělo hlásání: ‚Aj, ženich přichází.‘ Tehdy se zřetelně utvořily dvě skupiny, znázorněné moudrými a pošetilými pannami — jedna skupina, která s radostí vyhlížela Pánovo zjevení a pilně se připravovala, aby se s Ním setkala; druhá skupina, která pod vlivem strachu a jednajíc z popudu okamžiku spokojila se s teorií pravdy, ale byla zbavena Boží milosti. V podobenství, když ženich přišel, ty, které byly připraveny, vešly s ním na svatbu‘. Přicházení ženicha, o němž je zde řeč, nastává před svatbou. Svatba představuje Kristovo přijetí Jeho království. . . .“ Velké drama věků, 427

Vítězný vjezd je příchodem Krále. Dne 22. října 1844 přijímá království. To je vítězný vjezd.

Právě v tomto časovém období jsou obě třídy zapečet'ovány ke svému údělu.

Vyhlášení „Aj, ženich přichází“ v létě roku 1844 přivedlo tisíce k očekávání bezprostředního příchodu Pána. V určený čas ženich přišel, nikoli na zemi, jak lid očekával, nýbrž k Věkovitému do nebe, na svatbu, k převzetí svého království. „Ty, kteréž hotovy byly, vešly s ním na svatbu; i zavřeny jsou“ — co? — „dveře.“ Neměli být osobně přítomni na svatbě;

neboť ta se koná v nebi, zatímco oni jsou na zemi. Následovníci Krista mají „čekati na svého Pána, až se navrátí ze svatby.“ Lukáš 12,36. Mají však rozumět jeho dílu a následovat jej vírou, když vcházejí před Boha. V tomto smyslu se o nich říká, že vcházejí na svatbu.“ Velký spor věků, 427.

Biblické odkazy na dobu prodlévání

Několik textů Písma zdůrazňuje dobu prodlení. Rychle je projdeme a uzavřeme to výrokiem sestry Whiteové.

Když ženich prodléval, všechny zadřímaly a usnuly. Matouš 25,5.

Právě zde, 22. března 1844, s odkazem na dobu prodlení.

22. březen 1844 není předpovědí biblického proroctví. Je to datum, které milerité nesprávně pochopili, avšak vyvolalo první zklamání a označilo dobu prodlení.

Písma netvrdí, že dobu prodlení působí Bůh. Působí ji nepochopení lidu: „Jestliže se vidění opozdí, očekávej je, neboť se jistě splní, neklame.“

Blahoslavený, kdo čeká a dojde ke tisíci třem stům třiceti pěti dnům. Ty pak jdi svou cestou až do konce; neboť odpočineš a povstaneš ke svému údělu na konci dnů. Daniel 12,12.13.

Můžete to číst dvěma způsoby. Ať tak či onak:

Blahoslavený, kdo očekává a dojde ke dni tisícího třístého třicátého pátého. Ty však jdi svou cestou až do konce; neboť odpočineš a na konci dnů povstaneš ke svému údělu.

Požehnání dosažení roku 1335 nespočívá pouze v tom, že se dospěje ke konci časového proroctví. Na grafu končí rok 1335 v roce 1843. Požehnání není jen koncem proroctví, nýbrž zkušeností doby prodlení. Požehnání nastává mezi Dobou prodlení a 22. říjnem 1844. Zde máte čekat. „Blahoslavený je ten, kdo čeká.“

A proto bude Hospodin čekat, aby vám mohl prokázat milost, a proto bude vyvýšen, aby se nad vámi mohl slitovat; neboť Hospodin je Bohem soudu: blahoslavení jsou všichni, kdo na něho čekají. Izajáš 30,18.

Čekání trvá od doby prodlévání do 22. října 1844. Jestliže na Něho čekáte, budete blahoslavení.

Neboť vidění je určeno ještě na stanovený čas, ale na konci promluví a nebude lhát; i kdyby se zdržovalo, čekej na ně, neboť jistě přijde, nebude se zpoždovat. Abakuk 2,3.

Bylo to nepochopení milleritů, které přivodilo dobu prodlení. Vidění je určeno pro ustanovený čas — 22. října 1844. Neukáže se jako klamné, avšak pro nepochopení se vám bude zdát, že prodlévá.

Navrhl Pán toto nedorozumění? Ano. Sestra Whiteová to říká.

Pán způsobil toto nedorozumění prostřednictvím grafu z roku 1843. William Miller řekl, že nikdy s konečnou platností nestanovil rok 1843, avšak v roce 1843 ho bratři požádali, aby odstranil „jestli“ a označil rok 1843 jako mezník. Sestra Whiteová říká, že jde o prorocký mezník, naplnění

Abakuka 2. Tento mezník, který dogmaticky vyznačil rok 1843, způsobil dobu prodlení.

„Blahoslavené jsou oči, které viděly věci, jež byly spatřeny v letech 1843 a 1844. Poselství bylo dáno. A s opakováním tohoto poselství by nemělo být prodléváno, neboť znamení doby se naplňují; závěrečné dílo musí být vykonáno. Velké dílo bude vykonáno v krátkém čase. Brzy bude z Božího ustanovení dáno poselství, které zesílí v mocné volání. Tehdy Daniel povstane ve svém údělu, aby vydal své svědectví.“ Manuscript Releases, svazek 21, 437.

Všimněte si Daniel 12,12.13: „Blahoslavený, kdo čeká a dosáhne tisíce tří set třiceti pěti dnů.“ — „Blahoslavený, kdo dosáhne 1335. Blahoslavený, kdo dosáhne roku 1843,“ to jest verš 12.

Verš 13:

Ty však jdi svou cestou až do konce; neboť odpočineš a povstaneš ke svému údělu na konci dnů. Daniel 12,12.13.

Sestra Whiteová spojuje verše 12 a 13 a říká, že požehnání období 1335 se naplnilo v letech 1843 a 1844. Nejde o určitý časový okamžik, nýbrž o ty, kdo očekávají Kristův triumfální vjezd do Jeruzaléma, rozpoznávají anděly vystupující a sestupující po žebříku a vstupují do smlouvy s Pánem, když jim dává dvě desky smlouvy.